

Arrest

nr. 108 536 van 23 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 25 september 1964 in Yarysh-Mardy (Tsjetsjenië).

Op 20 mei 2000 werd uw echtgenoot, S.E., vermoord door onbekenden.

De broer van uw man, S.M. (uw man droeg de familienaam van zijn moeder), werd in 2001 meegenomen door leden van de Russische autoriteiten, waarna hij spoorloos verdween. Uw man en zijn broer werden vervolgd door de autoriteiten, omdat zij de Tsjetsjeense rebellen geholpen zouden hebben.

Op 14 oktober 2008 's avonds vernam u van de vrienden van uw zoon, A.E. (O.V. X), dat uw zoon ontvoerd werd. U begaf zich hierop naar de politie waar u mondeling verklaarde wat er gebeurd was en

u schakelde familieleden en kennissen in om te weten te komen waarheen zijn ontvoerders uw zoon hadden gebracht.

Op 16 oktober 2008 kwam uw zoon terug thuis met een taxi. Hij bleek door zijn ontvoerders in Grozny gedropt te zijn geweest. Uw zoon werd door zijn ontvoerders beschuldigd van het helpen van rebellen, net zoals zijn vader en oom dat in het verleden hadden gedaan. Tijdens zijn vasthouding werd hij ernstig gefolterd. U bracht hem meteen naar het ziekenhuis, waar hij verzorgd werd aan zijn verwondingen. Hierna bracht u hem diezelfde dag nog naar uw schoonmoeder in Tsjervljonnoye (Tsjetsjenië). Uw zoon keerde niet meer terug naar uw woonst in Grozny, waar u samen met hem woonde, maar verbleef afwisselend bij uw schoonmoeder in Tsjervljonnoye en bij zijn vrienden, die eveneens in Grozny woonden. Intussen regelde u zijn vlucht uit het land. Op 6 februari 2009 vluchtte hij vervolgens naar Polen, waar hij een eerste asielaanvraag indiende. In maart 2009 werd u bij u thuis in Grozny bezocht door onbekenden, gekleed in militair uniform, die er een huiszoeking uitvoerden, omdat zij op zoek waren naar uw zoon.

Na verloop van tijd liet uw zoon u weten dat hij niet meer in Polen wilde blijven. Hij verklaarde aan de Poolse autoriteiten dat hij naar zijn herkomstland terug wilde keren, maar hij mocht het land niet verlaten omdat hij toen nog minderjarig was. Vervolgens ging u op 5 juni 2009 naar Polen, opdat u uw zoon kon meenemen naar huis. Bij uw binnenkomst in Polen diende ook u er een asielaanvraag in. U en uw zoon hebben jullie asielprocedures in Polen stopgezet en zijn begin oktober 2009 samen teruggekeerd van Polen naar Rusland, waar jullie beiden opnieuw in uw woonst in Grozny gingen wonen. Enkele maanden later werden jullie gedwongen te verhuizen naar Gikalo (Tsjetsjenië), omdat jullie woonst in Grozny plaats moest maken voor nieuwbouwprojecten.

Op 31 december 2010 vierde uw zoon Nieuwjaar met zijn vrienden in Grozny, toen u thuis opnieuw bezocht werd door onbekenden in militair uniform die op zoek waren naar uw zoon. Toen uw zoon de volgende dag terug thuis kwam en vernam wat er was gebeurd ging hij opnieuw naar uw schoonmoeder in Tsjervljonnoye. Hij keerde niet meer naar huis en verbleef afwisselend bij uw schoonmoeder in Tsjervljonnoye en zijn vrienden in Grozny. U werd in januari 2011 nog tot vier keer toe bezocht door de onbekenden die op zoek waren naar uw zoon. Eind februari 2011 reisde uw zoon weer naar Polen, waar hij opnieuw een asielaanvraag indiende. Wederom doorliep hij zijn asielprocedure in Polen niet, maar reisde hij de volgende dag door tot in België. Na de tweede vlucht van uw zoon werd u in april 2011 nogmaals bezocht door de belagers van uw zoon. Vervolgens vluchtte ook u naar België, via Polen, waar u eveneens tijdens uw doortocht een asielaanvraag hebt ingediend. U kwam aan in België op 20 mei 2011 en diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 22 juni 2011. Op 26 augustus 2011 werd u een bijlage 26 quater, weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. U noch uw zoon keerden echter terug naar Polen. Op 7 maart 2013 dienden u en uw zoon, die inmiddels meerderjarig was geworden, respectievelijk een tweede en eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw zoon volgende documenten voor: jullie Russische binnenlandse paspoorten, de overlijdensakte van uw man, S.E., en informatie van een website over de verdwijning van de broer van uw man, S.M..

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw zoon, A.E. (O.V. X). U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (CGVS, p. 9 en Vragenlijst DVZ, vraag 3.4 en 3.5). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, A.E. (O.V. X), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, A.E. (O.V. X), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met u onbekende medewerkers van de ordediensten, die u ervan beschuldigden bij de rebellen betrokken te zijn net zoals uw overleden vader en vermiste oom.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw herkomstland. U verklaarde uw herkomstland voor het eerst te zijn ontvlucht op 6 februari 2009, nadat u op 14 oktober 2008 door u onbekende medewerkers van de ordediensten werd meegenomen en tot 16 oktober 2008 werd vastgehouden, toen u werd beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen en ernstig gefolterd werd, waarna u onderdook bij uw grootmoeder in Tsjervljonnoye en uw vrienden in Grozny en u uit vrees voor uw leven niet meer terugkeerde naar uw woning in Grozny (CGVS, p. 3, 8-12). Op 6 februari 2009 kwam u aan in Polen, waar u diezelfde dag voor het eerst een asielaanvraag indiende. Hoewel u aanvankelijk verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Polen, gaf u dit na confrontatie wel toe. U ging er echter niet op interview en doorliep uw asielprocedure niet. Kort na uw aankomst in Polen, midden februari 2009, vernam u van uw moeder, die nog in Grozny verbleef, dat onbekenden, gekleed in militair uniform bij jullie thuis waren langsgekomen en er een huiszoeking hadden uitgevoerd, omdat zij op zoek waren naar u. Na verloop van tijd besloot u echter dat u niet meer in Polen wilde blijven, omdat u uw moeder miste. U verklaarde aan de Poolse autoriteiten dat u naar uw herkomstland terug wilde keren, maar u mocht het land niet verlaten omdat u toen nog minderjarig was. Vervolgens kwam ook uw moeder in juni of juli 2009 naar Polen, opdat u samen met haar kon terugkeren naar uw herkomstland. U hebt uw asielprocedure in Polen stopgezet en bent begin oktober 2009 samen met uw moeder teruggekeerd van Polen naar Rusland, waar u opnieuw in uw woning in Grozny bij uw moeder ging wonen (CGVS, p. 3-4, 7, 12). Welnu, er moet opgemerkt worden dat uw gedrag in ernstige mate afbreuk doet aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland. U verklaarde immers uw land van herkomst de eerste keer te zijn ontvlucht, omdat u vreesde voor uw leven, daar u er ontvoerd werd door medewerkers van de ordediensten die u ervan beschuldigden de rebellen te helpen en die u ernstig gefolterd hebben. Hierna durfde u niet meer in uw woning in Grozny te wonen en dook u onder bij uw grootmoeder in Tsjervljonnoye en uw vrienden in Grozny, omdat u ervan overtuigd was dat als u een tweede keer zou worden meegenomen u vermoord zou worden (CGVS, p. 8-12). Toen u zich bij de Poolse asielinstanties op internationale bescherming hebt beroepen, hebt u bovendien nagelaten uw medewerking te verlenen aan de instanties die zich over uw asielerzoek moesten buigen. U doorliep er immers uw asielprocedure niet, zette uw asielprocedure stop en keerde terug naar uw herkomstland, met name naar dezelfde plaats vanwaar u eerst was gevlucht, en dezelfde woning in Grozny waar u voordien meer dan vier maanden niet meer durfde te wonen, uit vrees voor uw leven (CGVS, p. 3-4, 12). U verklaarde weliswaar dat het reeds enkele maanden rustig was en er zich geen problemen meer hadden voorgedaan (CGVS, p. 4, 12). Toch verklaarde u ook dat uw moeder midden februari 2009, toen u al naar Polen was vertrokken, nog werd bezocht door uw belagers omdat zij op zoek waren naar u (CGVS, p. 3-4, 12). U verklaarde verder dat u en uw moeder in december 2009 naar Gikalo verhuisden en dat u na uw terugkeer uit Polen wel nog af en toe bij uw grootmoeder in Tsjervljonnoye en uw vrienden in Grozny overnachtte. U verbleef echter ook op uw eigen woonplaats(en) en verklaarde dat u zich niet in het bijzonder verborgen hield (CGVS, p. 3, 12-13). Hoe dan ook ondermijnt het feit dat u na uw vlucht uit uw herkomstland precies bent teruggekeerd naar dezelfde woning, stad of republiek vanwaar u eerst was gevlucht, de ernst van de door u verklaarde vrees, te meer gezien uw moeder midden februari 2009 nog bezocht werd door uw belagers omdat zij op zoek waren naar u (CGVS, p. 3-4, 12). Er dient bijgevolg te worden besloten dat uw vrijwillige terugkeer vanuit Polen, waar u uw asielprocedure hebt stopgezet, naar Tsjetsjenië en uw verblijf aldaar van zo een jaar en vier maanden de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië op ernstige wijze aantast.

Daarnaast verklaarde u tot twee keer toe een Russisch internationaal paspoort te hebben aangevraagd, die u respectievelijk werden uitgereikt eind 2008 of begin 2009 en op 4 februari 2011 (CGVS, p. 6-7, 10, 12), wat eveneens niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van

de autoriteiten van uw land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet te weten (CGVS, p. 15), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit net de reden was waarom u tot twee keer toe een internationaal paspoort liet opstellen. Omwille van uw problemen met u onbekende medewerkers van de ordediensten vreesde u namelijk voor uw leven (CGVS, p. 6, 9-10, 12). Dat u uw internationale paspoorten niet zelf aanvroeg, maar uw moeder dit deed in uw plaats (CGVS, p. 6, 12), neemt niet weg dat zij werden opgesteld onder uw persoonsgegevens. Het feit dat u kenbaar maakte bij de autoriteiten van uw land van herkomst dat u van plan was het land te verlaten, valt bijgevolg niet te verzoenen met de door u aangehaalde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar u en uw moeder onaannemelijk vaag bleven, en in uw hoofde tevens een gebrek aan interesse werd vastgesteld, met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde u dat u van uw grootmoeder, de moeder van uw moeder, nog voordat u op 7 maart 2013 een asielaanvraag indiende, vernam dat er convocaties op uw naam waren toegekomen in Tsjetsjenië. Via uw andere grootmoeder, de moeder van uw vader, zouden deze convocaties u worden opgestuurd naar België opdat u ze in het kader van uw asielaanvraag kon voorleggen (CGVS, p. 10-11). U noch uw moeder wist echter op welk adres deze convocaties werden afgeleverd, noch wie ze in ontvangst had genomen. Jullie wisten evenmin wanneer u luidens deze convocaties werd opgeroepen, door welke overheidsinstantie u werd opgeroepen, in welke hoedanigheid u zich diende te melden, noch waarom u aan de hand van convocaties werd opgeroepen. U zou uw familieleden geen verdere informatie hebben gevraagd over de inhoud van deze convocaties. Ook uw moeder verklaarde dat zij deze elementen met haar moeder niet besproken had (CGVS, p. 10-11, 15; CGVS moeder, p. 3). Hoewel u door uw autoriteiten wordt opgeroepen aan de hand van convocaties, wist u echter niet of er dan een strafzaak tegen u werd opgestart en u hebt ook dit geenszins trachten te achterhalen. U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS, p. 11, 15). Op de dag van uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 26 maart 2013 had u deze convocaties op uw naam nog niet in uw bezit. Daarnaast slaagde u er niet in het medische attest van uw medische behandeling in het ziekenhuis op 16 oktober 2008, als gevolg van de verwondingen die u had opgelopen door de folteringen tijdens uw ontvoering, voor te leggen (CGVS, p. 9-11). U kreeg acht werkdagen de tijd om deze documenten, waarvan de convocaties volgens uw verklaringen reeds werden opgestuurd, in het kader van uw asielaanvraag voor te leggen (CGVS, p. 11; CGVS moeder, p. 4). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dergelijke documenten echter nog niet ontvangen. Ten slotte herinnerde u zich niet wanneer uw moeder, nadat u uw land voor een tweede keer was uitgevlucht, een laatste keer door uw belagers werd bezocht (CGVS, p. 14), hoewel uw moeder wist te vertellen dat zij een laatste keer bezocht werd door uw belagers in april 2011 (CGVS moeder, p. 8). Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u en uw moeder worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, of dat u hieromtrent minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte werd een ongerijmdheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Polen in oktober 2009. Zo verklaarde uw moeder op de DVZ dat u sinds uw terugkeer uit Polen niet meer thuis verbleef, omdat onbekenden u er bleven zoeken. U verbleef daarom bij uw grootmoeder en vrienden (DVZ moeder, vragenlijst vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde uw moeder (net als u overigens) dan weer dat u sinds uw terugkeer uit Polen in oktober 2009 tot 1 januari 2011 thuis woonde, hoewel u verklaarde dat u nog af en toe bij uw oma en vrienden overnachtte (CGVS, p. 3-4, 12-13; CGVS moeder, p. 5). Toen uw moeder op haar eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde zij dat zij op de DVZ had verklaard dat u niet meer thuis verbleef nadat zij opnieuw door uw belagers (op 31 december 2010) werd bezocht (CGVS, moeder, p. 5), wat deze vastgestelde ongerijmdheid echter niet opheft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw moeder in het kader van jullie asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Jullie Russische binnenlandse

paspoorten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw moeder, die niet betwist wordt. De informatie van een website over de aanhouding en verdwijning van MADAYEV Sharpudin, die de broer van uw vader zou zijn geweest, van 15 december 2001 (CGVS, p. 4-5; CGVS moeder, p. 6-7), wordt evenmin betwist. De overlijdensakte van uw vader toont ten slotte zijn overlijden op 20 mei 2000 aan. Uit dit document kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden uw vader het leven liet. Hoe dan ook bent u er niet in geslaagd hard te maken dat u omwille van de door u en uw moeder verklaarde moord op uw vader in 2000 en de aanhouding en verdwijning van uw oom in 2001, zo een acht jaar later zelf gevisieerd werd door uw autoriteiten, omdat uw vader en uw oom tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog betrokken zouden zijn geweest bij het Tsjetsjeens verzet (CGVS, p. 4-5; CGVS moeder, p. 6-7).

Daar het asielrelaas van uw moeder, T.U. (O.V. X), volledig verbonden is met dat van u (CGVS, p. 4; CGVS moeder, p. 9), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, A.E.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 108 535 van 23 augustus 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.E. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Verzoeker voert verder aan dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd en de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen (zie p. 4) "naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van een aantal tegenstrijdigheden waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens".

Verzoeker stelt dat (zie p. 4) er op het Commissariaat-generaal een "vast systeem" bestaat voor mensen afkomstig uit Tsjetsjenië, waar wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de asielzoeker wiens dossier voorligt.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, op het gebrek aan bewijzen en op het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Volgens verzoeker werd er evenwel geen rekening gehouden met het feit dat hij (zie p. 4) "ten zeerste getraumatiseerd is" door hetgeen gebeurd is.

Verzoeker voert nogmaals een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij laat gelden dat de argumenten in de bestreden beslissing (zie p. 5) "te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker".

Hij stelt dat hij op het Commissariaat-generaal in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 5) "uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten". Hij wijst erop dat het een (zie p. 5) "essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden".

Dat hij na zijn asielaanvraag in Polen terugkeerde naar zijn land van herkomst, wijt hij aan het feit dat hij toen nog minderjarig was en zijn moeder en familie miste.

Hij verklaart dat er nadien in zijn land evenwel nieuwe problemen zijn geweest (zie p. 5) "waarom er opnieuw werd gevlucht"; volgens hem kan zijn houding voorafgaand aan deze nieuwe problemen, tegen hem niet weerhouden worden.

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal in veel van zijn beslissingen stelt dat in Tsjetsjenië documenten kunnen bekomen worden mits betaling en relaties; hij verklaart dat (zie p. 6) "verzoeker heeft op deze wijze haar internationaal paspoort kunnen bekomen, zij heeft deze niet zelf gevraagd, wel diens grootmoeder".

Hij laat gelden dat de beloofde convocaties door de ziekte van zijn grootmoeder niet onmiddellijk bezorgd konden worden; hij voegt ze nu wel bij zijn verzoekschrift. Hij vraagt dat de Raad "de zaak opnieuw zou verwijzen naar de CGVS"; dit is volgens hem "de enige oplossing voor stukken die na het gehoor CGVS in bezit zijn gekomen en niet in de beoordeling konden opgenomen worden". Hij benadrukt dat deze stukken "tenzeerste van belang zijn".

Verzoeker stelt dat hij en zijn moeder op het Commissariaat-generaal verklaarden (zie p. 6) "dat verzoeker niet meer thuis verbleef" na oktober 2009. Volgens hem is de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken -waarin werd opgetekend dat verzoekers moeder verklaarde dat verzoeker wel nog thuis zou hebben gewoond-, (zie p. 6) "alomgekend als zijnde niet zeer betrouwbaar omdat alles vlug vlug moet gaan".

Verzoeker voert nog aan dat de termijn van acht werkdagen om documenten uit Tsjetsjenië te laten overkomen (zie p. 7) "extreem kort (is) aangezien alleen al per post de zending er verschillende werkdagen over doet om hier te geraken".

Verzoeker voert verder een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Tsjetsjenië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals op de ernstige en preciaire situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd of geïnterpreteerd werden in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Tsjetsjenië.

Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 8) "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in het land van herkomst van verzoeker geen beletsel is.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het "fair-play"-beginsel.

Hij werpt op dat in de beslissing van de commissaris-generaal nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië (zie p. 9) "die er geenszins op verbeterd is".

Hij verwijst (zie p. 10) "naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen".

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van EVRM, evenals de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker stelt dat het aangetoond is dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 10) "louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt".

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt (zie p. 11) "de nietigverklaring en tevens schorsing van tenuitvoerlegging" van de beslissing van de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 12) "bijkomende stukken zoals bezorgd door verzoeker".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde zijn land van herkomst voor het eerst te zijn ontvlucht op 6 februari 2009, nadat hij op 14 oktober 2008 door agenten van de ordediensten werd meegenomen en tot 16 oktober 2008 werd vastgehouden, op beschuldiging van medewerking met rebellen en ernstig gefolterd werd, waarna hij onderdook bij zijn grootmoeder in Tsjervljonnoye en zijn vrienden in Grozny en hij uit vrees voor zijn leven niet meer terugkeerde naar zijn woning in Grozny (zie het verhoorverslag van 26 maart 2013, p. 3, 8-12).

Verzoeker kwam op 6 februari 2009 aan in Polen, waar hij diezelfde dag een asielaanvraag indiende; hij ging niet op de oproeping om verhoord te worden. Na verloop van tijd besloot verzoeker niet langer in Polen te blijven, omdat hij zijn moeder te erg miste.

Hij verklaarde aan de Poolse autoriteiten dat hij naar zijn herkomstland terug wilde keren, maar hij mocht het land niet verlaten omdat hij toen nog minderjarig was. Vervolgens kwam zijn moeder in juni of juli 2009 naar Polen en keerde hij samen met haar, naar zijn land van herkomst terug.

Het blijkt dat verzoeker opnieuw bij zijn moeder in Grozny ging wonen (zie het verhoorverslag, p. 3-4, 7, 12), met name in de woning in Grozny waar hij voorheen meer dan vier maanden niet meer durfde te wonen uit vrees voor zijn leven (zie het verhoorverslag, p. 3-4, 12) en die hij nadien had verlaten. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij zich na zijn terugkeer uit Polen, niet bijzonder verborgen hield (zie het verhoorverslag, p. 3, 12-13).

Dit is volgens de Raad des te opvallender gezien verzoeker kort na zijn aankomst in Polen, midden februari 2009, van zijn moeder in Grozny vernomen had dat onbekenden, in militair uniform, bij hen thuis een huiszoeking hadden uitgevoerd omdat ze op zoek waren naar hem (zie het verhoorverslag, p. 3-4, 12).

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij toen nog minderjarig was en zijn moeder en familie miste en dat er daarenboven nadien nieuwe problemen waren “waarom er opnieuw werd gevlucht”, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Dat verzoeker na zijn vlucht uit zijn land van herkomst, naar dezelfde woning, stad en Republiek vanwaar hij eerst was gevlucht, terugkeerde, keert zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees, temeer gezien hij op de hoogte was dat zijn moeder midden februari 2009 nog bezocht werd door agenten die naar hem op zoek waren.

De vrijwillige terugkeer van verzoeker uit Polen, waar hij zijn asielprocedure had stopgezet, naar Tsjetsjenië en zijn verblijf aldaar van een jaar en vier maanden vóór zijn tweede vertrek, keert zich bijgevolg tegen de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees voor vervolging in Tsjetsjenië.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 29 mei 2013 convocaties en verklaart dat deze door ziekte van zijn grootmoeder niet onmiddellijk bezorgd konden worden; volgens hem is de termijn van acht werkdagen hem verleend door de commissaris-generaal om documenten uit Tsjetsjenië te laten overkomen, “extreem kort (is) aangezien alleen al per post de zending er verschillende werkdagen over doet om hier te geraken”. Hij vraagt dat de Raad “de zaak opnieuw zou verwijzen naar de CGVS”; dit is volgens hem “de enige oplossing voor stukken die na het gehoor CGVS in bezit zijn gekomen en niet in de beoordeling konden opgenomen worden”.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal niet verplicht is om op door de asielzoeker beloofde bijkomende stukken te wachten alvorens een beslissing te nemen, indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel uit te spreken.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op 26 maart 2013 op het Commissariaat-generaal dat de convocaties reeds werden opgestuurd (zie zijn verhoorverslag, p. 11; zie het verhoorverslag van 26 maart 2013 van zijn moeder, p. 4), wat maakt dat de uitleg in het verzoekschrift van 29 mei 2013 over de ziekte van zijn grootmoeder, niet erg overtuigend klinkt.

Overigens merkt de Raad op dat de commissaris-generaal na het verhoor van verzoeker op 26 maart 2013, nog bijna een maand heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen;

Aangaande de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat deze stukken, slechts fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). daarenboven zijn deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals vereist door artikel 8 PrRvV.

Waar in het verzoekschrift nog benadrukt wordt dat deze stukken "tenzeerste van belang zijn", stelt de Raad vast dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker zelf en zijn moeder onaannemelijk onwetend bleken over de convocaties en dat ze bovendien hebben nagelaten zich hieromtrent verder te informeren (zie zijn verhoorverslag, p. 10-11, 15; zie het gehoorverslag van zijn moeder, p. 3).

Zo wist verzoeker niet, noch zijn moeder op welk adres deze convocaties werden afgeleverd, noch wie ze in ontvangst had genomen. Ze wisten evenmin wanneer verzoeker luidens deze convocaties werd opgeroepen, door welke overheidsinstantie hij werd opgeroepen, in welke hoedanigheid hij zich diende te melden, noch waarom hij werd opgeroepen. Verzoeker wist tevens niet of er een strafzaak tegen hem werd opgestart en hij heeft dit ook niet pogen te achterhalen; hij verklaarde zelfs dat dit hem niet interesseerde (zie het verhoorverslag, p. 11, 15).

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat verzoeker in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem op het Commissariaat-generaal werden gesteld, en dat verzoeker "uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten", antwoordt de Raad dat van verzoeker wél degelijk verwacht kan worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot dergelijke essentiële elementen van zijn asielrelaas.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid van verzoeker en zijn moeder en hun nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse -verzoeker zei het trouwens met zoveel woorden zelf- en keren zich tegen de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees.

Ten slotte stelt de Raad een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoekers moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Aangaande de verblijfplaats van haar zoon na zijn terugkeer uit Polen in oktober 2009, verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds zijn terugkeer uit Polen, niet meer thuis verbleef, omdat onbekenden er hem bleven zoeken; hij zou verbleven hebben bij zijn grootmoeder en vrienden (zie haar "vragenlijst" van 7 maart 2013, vraag 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde de moeder van verzoeker dan weer dat haar zoon sinds zijn terugkeer uit Polen in oktober 2009, tot 1 januari 2011 thuis woonde, hoewel verzoeker verklaarde dat hij nog af en toe bij zijn oma en vrienden overnachtte (zie zijn verhoorverslag, p. 3-4, 12-13; zie het verhoorverslag moeder, p. 5).

Van een asielzoekster die voorhoudt te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van de asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op haar de verplichting rust om volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij en zijn moeder op het Commissariaat-generaal verklaarden "dat verzoeker niet meer thuis verbleef" na oktober 2009; volgens hem is de "vragenlijst" ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken -waarin werd opgetekend dat verzoekers moeder verklaarde dat verzoeker wél nog thuis zou hebben gewoond- "alomgekend als zijnde niet zeer betrouwbaar omdat alles vlug vlug moet gaan".

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de weerslag van het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers moeder in het Russisch werd voorgelezen en vervolgens door haar werd ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg zij bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, waarop verzoekster antwoordde: "Dochter heeft down syndroom" (zie haar "vragenlijst" van 7 maart 2013, vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op 26 maart 2013 op het Commissariaat-generaal, aan zijn moeder uitdrukkelijk werd gevraagd of het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarop zij antwoordde: "Was ok." (zie het verhoorverslag, p. 2). Gevraagd of ze de tolk goed kon verstaan, antwoordde zij: "Ja, ze vroeg vragen. Ik kon ze soms niet verstaan maar vroeg het dan" (zie het verhoorverslag, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om in het verzoekschrift louter te stellen dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken "alomgekend (is) als zijnde niet zeer betrouwbaar omdat alles vlug vlug moet gaan". Verzoeker toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zijn moeder verklaard heeft.

Ook de vastgestelde incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij "ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is", wijst de Raad er op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië, de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen en tevens verwijst naar "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld Verdragsartikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012, blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker "louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt" en zijn verwijzing naar "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Voor zover het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan van rechtswege opschort."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE